

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/199/2018
Identifikačné číslo spisu: 6111229448
Dátum vydania rozhodnutia: 17.01.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Emil Franciscy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:6111229448.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu FITTICH ALARM, s.r.o. so sídlom v Banskej Bystrici, Zvolenská cesta č. 14, IČO: 00634743, zastúpeného JUDr. Dušanom Paulíkom, advokátom, so sídlom v Banskej Bystrici, Kukučínova č. 18, proti žalovanému D. P., bývajúcemu v T., zastúpenému JUDr. Danielom Šintajom, advokátom so sídlom v Banskej Bystrici, Komenského 10C, o zaplatenie 4 999,18 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp.zn. 13 Cpr 1/2012, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 6. februára 2018 sp.zn. 14 CoPr 6/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Rozsudkom z 22. marca 2016 č.k. 13 Cpr 1/2012-340 Okresný súd Banská Bystrica (ďalej len „súd prvej inštancie“) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi do 15 dní sumu 4 999,18 € spolu s 9,25 % ročným úrokom z omeškania od 9. decembra 2011 do zaplatenia; rozhodol tiež o trovách konania.

1.2. Vychádzal zo zistenia, že žalovaný ako konateľ žalobcu s JUDr. E. T. podpísali 27. januára 2011 notársku zápisnicu spísanú notárom JUDr. Michalom Capekom pod sp.zn. N 8/2011, NZ 2792/2011, NCRls 2857/2011, ktorá obsahovala uznanie dlhu dlžníka (žalobcu) voči veriteľovi (JUDr. E. T.) vo výške 86 901,68 € (ďalej len „notárska zápisnica“). V zmysle notárskej zápisnice, ktorá mala náležitosti exekučného titulu, predstavovala táto suma náhradu patriacu uvedenému advokátovi za právne služby poskytované žalobcovi. Notárska zápisnica bola potom v rámci exekúcie vedenej súdnou exekútorkou JUDr. Denisou Reginačovou Mihalovou pod sp.zn. EX 760/2011 podkladom pre nútené vymożenie sumy 36 901,68 €, ako aj trov oprávneného a trov exekúcie. Náhrada trov oprávneného (JUDr. E. T.) spolu s trovami exekúcie predstavovali 4 999,18 €, teda škodu žalobcu, za ktorú podľa jeho názoru zodpovedá žalovaný. Porušil totiž právnu povinnosť ustanovenú v § 135a Obchodného zákonníka a v priamej príčinnej súvislosti s tým zavinil vznik žalobcovej škody, keď ako jeho konateľ nepostupoval v

záujme žalobcu a nevyňaložil primerané úsilie na to, aby jeho záujmy hájil s odbornou starostlivosťou.

1.3. Podľa právneho názoru súdu prvej inštancie žalovaný, ktorého zaťažovala procesná povinnosť preukázať, že postupoval v súlade so zákonom a internými predpismi žalobcu, neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že postupoval tak, aby sa notárska zápisnica dostala do dispozície žalobcu. Výpoveďami svedkýň Ing. Q. R. a J. E. (a tiež údajmi obsiahnutými v knihe došlej pošty) bolo preukázané, že žalobca nemal túto notársku zápisnicu k dispozícii v čase, kedy mohol predísť vzniku škody. Žalovaný teda nepostupoval s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami žalobcu. K tomuto záveru dospel súd prvej inštancie aj z dôvodu, že žalovaný po vystavení faktúry JUDr. E. T. na sumu 87 631,94 € neprekontroloval, či menovaný bol v tom čase vôbec oprávnený vystaviť faktúru na predmetnú sumu. Skutočným dôvodom pre spisanie notárskej zápisnice bol podľa názoru súdu záujem JUDr. E. T., nie záujem žalobcu, o ochranu ktorého malo ísť žalovanému. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie konštatoval existenciu príčinnej súvislosti medzi konaním (zanedbaním povinností) žalovaného a vznikom škody žalobcu. Pokiaľ by žalovaný riadne informoval žalobcu o existencii pohľadávky, ktorú mienil v prípadnom inom súdnom konaní spochybňovať, nevznikla by žalobcovi povinnosť nahradiť trovy exekúcie. Len v dôsledku zavineného konania žalovaného došlo k tomu, že žalobca nemal včas vedomosť o notárskej zápisnici a na jej vystavenie nemohol primerane právne reagovať. Žalobou uplatnený nárok žalobcu je preto opodstatnený.

1.4. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi aj právo aj na úrok z omeškania (§ 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka). O náhrade trov konania rozhodol v zmysle § 142 ods.1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“).

2. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo 6. februára 2018 sp.zn. 14 Co Pr 6/2016 napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

2.1. V odôvodnení rozsudku odvolací súd uviedol, že nezistil, že by boli dané dôvody na zopakovanie alebo doplnenie dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie, preto vychádzal z ním zisteného skutkového stavu. Dospel k záveru, že v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, vykonané dôkazy správne vyhodnotil v zmysle § 132 O.s.p. a svoje rozhodnutie aj náležitosti odôvodnil podľa § 157 ods. 2 O.s.p. S dôvodmi jeho rozhodnutia sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil a na ne poukázal s tým, že sú dostatočne odôvodnené a presvedčivé. Odvolací súd sa stotožnil so záverom, že v danom prípade boli splnené podmienky pre vyvodenie zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú žalobcovi (§ 135a ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka). Rovnako za správny označil záver, že žalovaný nekonal s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami žalobcu, preto zodpovedá za vzniknutú škodu (§ 135a ods. 3 Obchodného zákonníka).

2.2. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 420 písm. f/ CSP tvrdiac, že postupom odvolacieho súdu mu bola znemožnená realizácia jeho procesných práv do tej miery, že došlo k zásahu do jeho práva na spravodlivý súdny proces. Podľa názoru dovolateľa nemá odôvodnenie napadnutého rozsudku zákonné náležitosti a je nepreskúmateľné. Odvolací súd potvrdil napadnuté rozhodnutie bez toho, aby sa vecou bližšie zaoberal a nevysvetlil, akými úvahami sa riadil, ako vyhodnotil vykonané dôkazy, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nepreukázané. Za osobitne významný nedostatok napadnutého rozhodnutia označil dovolateľ absenciu vyhodnotenia svedeckej výpovede JUDr. E. T. (potvrdzujúceho, že žalobca predsa len mal vedomosť o spisaní notárskej zápisnice), ktorá v odôvodnení rozsudku nebola konfrontovaná s výpoveďami svedkýň Ing. Q. R. a J. E. (podľa názoru dovolateľa ovplyvnenej právnym zástupcom žalobcu). Z napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva ani to, čím je daná príčinná súvislosť medzi konaním žalovaného a údajnou škodou žalobcu. Určujúcim pre správne posúdenie tohto sporu bolo, že žalobca pohľadávku JUDr. E. T. nielenže neuhradil, ale ju ani nechcel uhradiť. Pokiaľ by žalobca túto pohľadávku riadne a včas uhradil, nebola by mu vznikla žiadna škoda. Odvolací súd z tohto hľadiska spor neposudzoval a len mechanicky konštatoval, že ak nebola preukázaná vedomosť žalobcu o notárskej zápisnici a jej obsahu, išlo o porušenie povinností konateľa (§ 135a ods. 1 Obchodného zákonníka) automaticky zakladajúce nárok žalobcu na náhradu škody. Z týchto dôvodov žalovaný navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že nie je daný dôvod prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Podľa jeho názoru spočíva napadnutý rozsudok na postačujúcich skutkových zisteniach, ich vecne správnom právnom posúdení a odôvodnení. Navrhol dovolanie odmietnuť ako procesne neprípustné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), a v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Dovolací súd nie je súdom tretej inštancie, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu [vid' napríklad rozhodnutia sp.zn. 2 Cdo 165/2017, 3 Cdo 14/2017, 4 Cdo 157/2017, 5 Cdo 155/2016, 8 Cdo 67/2017 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky; obdobne, pokiaľ sa uvádza v zátvorke odkazuje na „ÚS“, ide odkaz na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky - ďalej len „ústavný súd“).

7. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 18/2018, 3 Cdo 42/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 8 Cdo 99/2017).

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprisnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je skôr reštriktívny výklad (1 Cdo 26/2017, 2 Cdo 154/2017, 3 Cdo 42/2017, 4 Cdo 209/2017, 5 Cdo 12/2017, 7 Cdo 163/2017, 8 Cdo 73/2017).

9. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

10. Žalovaný vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10.1. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 42/2017, 2 Cdo 20/2017, 3 Cdo 41/2017, 4 Cdo 131/2017, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 73/2017).

10.2. Dovolací súd preto aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie žalovaného, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

11. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu

zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

12. Pojmovým znakom vady zmätočnosti uvedenej v § 420 písm. f/ CSP je, že a/ k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom, ktorý b/ znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva c/ v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie) znemožňujúca strane sporu (účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 162/2017, 3 Cdo 22/2018, 4 Cdo 87/2017, 5 Cdo 112/2018, 7 Cdo 202/2017, 8 Cdo 85/2018). Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane zdôrazňuje, že pojem „procesný postup“ nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním na meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou (návrhom) uplatneného nároku (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 220/2017, 3 Cdo 110/2017, 4 Cdo 128/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 35/2018, 8 Cdo 56/2017, 1 VCdo 2/2017).

14. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom konaní, „postupom súdu“ nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 Cdo 18/2018, 2 Cdo 39/2018, 3 Cdo 173/2017, 7 Cdo 150/2017, 8 Cdo 49/2017). Otázku ústavnej súladnosti právneho záveru dovolacieho súdu založeného na takomto chápaní pojmu „procesný postup súdu“ posudzoval už ústavný súd (I. ÚS 21/2018, III. ÚS 614/2017, IV. ÚS 88/2018) podané sťažnosti však odmietol s odôvodnením, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní nemajúci oporu v zákone.

15. Pokiaľ žalovaný namieta, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nemá zákonom stanovené náležitosti a naznačuje, že je nepreskúmateľné, lebo nálezite nereaguje na jeho odvolaciu argumentáciu, dovolací súd uvádza, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci. S tým názorom sa stotožnil aj ústavný súd (I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016).

16. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá len tzv. „inú vadu konania“ (teda nie zmätočnosť) zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016 prijaté za predchádzajúcej právnej úpravy civilného konania, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 92/2018, 4 Cdo 59/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 141/2017, 8 Cdo 49/2017).

17. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri

Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

17.1. Dovolací súd mal na zreteli, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). V posudzovanom prípade dovolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí pritom jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu (I. ÚS 259/2018). Z odôvodnení rozhodnutí súdov oboch inštancií (chápaných ako celok) je v danom prípade dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa strany domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd, ako ich posudzoval dovolací súd, aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu, s ktorým sa stotožnil. V odôvodnení ich rozsudkov sú citované ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Prijaté rozhodnutie náležite vysvetlili.

17.2. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že dovolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil spôsobom súladným so zákonom. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že dovolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

17.3. Pokiaľ žalovaný tvrdí, že dovolací súd vôbec nezohľadnil výpoveď JUDr. E. T., zo spisu je zrejmé, že jeho výpoveď zohľadnil a vyhodnotil súd prvej inštancie a dovolací súd sa s jeho skutkovými závermi (v súhrne, ale tiež jednotlivostiach) stotožnil; vzhľadom na to je uvedená argumentácia žalovaného neopodstatnená. Treba dodať, že ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvej inštancie a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len dovolací súd, ktorý za tým účelom môže v medziach zákona vykonávať dokazovanie. Dovolací súd nemôže preskúmavať správnosť a úplnosť skutkových zistení a v nadväznosti na to posudzovať, či súdy správne vyhodnotili výsledky vykonaného dokazovania, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy (1 Cdo 272/2014, 2 Cdo 94/2016, 3 Cdo 460/2015, 4 Cdo 133/2015, 5 Cdo 155/2015, 7 Cdo 21/2014, 8 Cdo 133/2016), lebo - na rozdiel od súdu prvej inštancie a tiež odvolacieho súdu - nemá možnosť vykonávať dokazovanie; v zmysle § 442 CSP je totiž viazaný skutkovým stavom zisteným odvolacím súdom.

17.4. Najvyšší súd vzhľadom na to dospel k záveru, že skutkové alebo právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“) a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa zákonom stanovené parametre.

18. Pokiaľ žalovaný vytýka odvolaciemu súdu nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, najvyšší súd pripomína, že (ani prípadné) nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 7 Cdo 11/2017, 8 Cdo 187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou posudzoval ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017).

19. Pre prípad, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania aj z právnych záverov, na ktorých dovolací súd založil svoje rozhodnutie (k tomu smeruje dovolacia argumentácia, v zmysle ktorej príčinná súvislosť nie je daná medzi konaním žalovaného a škodou žalobcu, ale je dané medzi konaním žalobcu (nezaplatením dlhu žalobcu voči JUDr. E. T.), a jeho škodou, dovolací súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy občianskeho súdneho konania dospel najvyšší súd k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (R 54/2012 a tiež 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Na tom zotrváva aj súčasná rozhodovacia prax odvolacieho súdu (R 24/2017 a 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 94/2017, 4 Cdo 47/2017, 5 Cdo 145/2016, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 76/2018). Tiež podľa názoru ústavného súdu (IV. ÚS 196/2014) prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo

nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti.

20. Z týchto dôvodov najvyšší súd dovolanie žalovaného odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP, v zmysle ktorého dovolací súd odmietne dovolanie, ak smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 vo výroku o odmietnutí dovolania a 2 : 1 vo výroku o trovách dovolacieho konania.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.